

[Finansministeren.]

skattelettelse. Det var denne skævhed i en kommende skattereform, regeringen måtte vende sig imod, idet vi syntes, at den sociale hensyntagen, som man ellers altid fra oppositionens side siger man gerne vil vise, var forsvundet.

Jeg kan ikke tilbageholde en bemærkning om den måde, hvorpå den ærede ordfører for de konservative, hr. Poul Møller, omtalte disse forhold. Groft refereret var det vist noget i retning af, at man ønskede, at oppositionen skulle bevilge regeringen 5.200 mill. kr. i nye indtægter, medens oppositionen kun til gengæld efterfølgende skulle få en skattelettelse til en værdi af 1.375 mill. kr. Det er, om jeg så må sige, en lidt bastant kommerciel måde at omtale disse ting på. For det første drejer de 5.200 mill. kr. sig om 2 år, og de 1.375 mill. kr. drejer sig om 1 år; det giver straks lidt bedre balance i tingene. Dernæst ligesom antyder denne fremstilling, at det er regeringen, der skal have disse kæmpebeløb; det kan godt udadtil give et mærkeligt indtryk. Det er jo ikke sådan, at regeringen sidder og solder disse penge op; de bliver brugt til en række fornuftige formål; jeg nævner igen det sociale område, forsvaret, undervisning, trafikinvesteringer o. s. v. Jeg har da hidtil forstået, at også det konservative folkeparti var enigt i, at alle disse formål skulle tilgodeses, og at disse opgaver skulle løses. På den baggrund synes jeg det er en lidt mærkelig måde at tale om disse ting på.

Den ærede konservative ordfører har også kritiseret, at så mange og komplicerede forhold blev inddraget under disse forhandlinger, og har i øvrigt også kritiseret selve forhandlingsmåden; det skal jeg nu ikke komme nærmere ind på.

Det ærede medlem kritiserede, at der var draget så mange ting med ind under forhandlingen, og jeg kan da godt erkende, at det måtte komplicere tingene. Jeg opfatter imidlertid disse bemærkninger som en særdeles kraftig kritik af partiet venstre, for det var venstres ærede ordfører, der under første behandling krævede alle disse ting inddraget under forhandlingerne; det kan man se ved at gennemlæse det ærede medlems tale fra første behandling. Vi imødekom dette ønske — jeg gjorde det ved første behandling — og sagde: vi er rede til at tage disse

ting med. De er taget med, men så skal man også i det høje ting vide, hvor adressen er, når man kritiserer, at disse forhold blev taget med. Vi fremkom med mange oplysninger, med skitser til forlig, deltog i lange forhandlinger om alle disse ting. Jeg mener ikke, at man kan finde noget stærkere udtryk for regeringens vilje til forhandling. Vi ønskede af mange grunde en løsning, som de fire partier, der forhandlede, kunne enes om og kunne stå bag ved. Det var ikke hos regeringen, viljen til at nå et resultat manglede, og vidste man det ikke før, synes jeg, at debatten her i dag har givet klarhed herover, sådan som den ærede konservative ordfører talte her — og jeg kan i øvrigt sige: som den ærede ordfører også talte ved afslutningen af de firkantede forhandlinger.

Så må vi spørge, om det ikke er regeringen, der har grund til at føle sig brøstholden på dette punkt. Man har jo i virkeligheden ikke villet forhandle, ikke villet nå et resultat fra konservativ side — det fremgår af bemærkningerne her i dag — på grund af manglende tillid til regeringen, og hvad der nu ellers er anført. Det skal jeg ikke gå nærmere ind på, kun konstatere, at det er den opfattelse, man har. Men når det så samtidig er venstres opfattelse, som det blev sagt her i dag, at skulle der opnås et forlig, måtte begge de store oppositionspartier med, så må man egentlig spørge: hvilken mening havde det så, at man gik ind i disse forhandlinger? Hvilken hensigt havde man, når det kom til stykket, dermed? Vor hensigt var klar nok. Vi ønskede en løsning, vi ønskede et forlig. Ønskede man i virkeligheden det fra oppositionens side, eller ønskede man kun en forhandling, hvis formål var at bringe regeringen i vanskeligheder?

Man kan godt stille det spørgsmål, og det vil jeg slutte mit indlæg med. Samtidig må jeg anbefale de foreliggende lovforslag til videre velvillig behandling.

Økonomiministeren (Henry Grünbaum): Jeg vil gerne have lov til at anholde en bemærkning af venstres ærede ordfører, det ærede medlem hr. Henry Christensen, vedrørende kasseoverskuddet. Det ærede medlem sagde, at økonomiministeren havde udtalt, at det var hans opfattelse, at nationalbanken skulle købe obligationer for hele beløbet og dermed forøge den samlede efterspørg-